

BRAIN TUMOR

L. Sch.

9 Ekim 2006

“O ölmeyecek!”

Sevgili Bay Pilhar:

Her şeyden önce Dr. Hamer'ın konu hakkındaki epostalarını bana göndermeye devam ettiğiniz için çok teşekkürler. Yıllardır onun keşiflerine gömülmüş durumdayım. Hayatım boyunca hasta insanlarla, hastanelerle ve doktorlarla çok fazla işim oldu. Bunca yıldır ağır hasta insanlara nasıl yardım edilemediğini ve nasıl acınacak halde öldüklerini gördüm. Onların duygusal blokajlarını hafifleterek yardımcı olabileceğim niteliklerim var.

Bu sene bir terapist grubu tarafından Dr. Hamer'ın çalışmalarına dair bir sunum yapmam istendi. Mayıs'ta kendim 4 günlüğüne hastanelik oldum. 12 Mayıs'ta hastaneden çıktım ve 13'ünde 2,5 saatlik bir konferans verdim.

Herkes fazlasıyla ilgilenmiş ve konuya ikna olmuştu.

Yukarıdakileri yalnızca bundan sonra olacakların “nedenini” açıklamak için belirttim.

Bu yılın başlarında ansızın çok yakın bir tanıdığımın (ne yazık ki benim bulunduğum yerden uzağa taşınmıştı) bir “beyin operasyonuna” alınmasının beklendiğini duydum. Teşhis şöyleydi: “Yaşamak için sadece üç ayın var. Hayatını düzenle ve kendine birkaç mutlu gün ver”.

Fakat ben bunu ancak Nisan'da duymuştum. İki onkolog onu evinde ziyaret etmiş ve radyoterapi almasında ısrar etmişlerdi. Benim sahneye girişim bu andı.

Arabamla hiç vakit geçirmeden ona gittim. Evdeki hava son derece kasvetliydi. Öyle ki tek eksik evdeki herkesin siyahlar giyinmemiş olmasıydı. “Beyin tümörü” frontalde hemen saç çizgisinin ve burnun üzerinde bulunuyordu.

Bilmek istediği ilk şey radyoterapinin herhangi bir yararı olup olmayacağıydı. Dolayısıyla ben de ona Dr. Hamer'ın temel öğretilerine dair genel bir bakış verme derdine düştüm.

Üç saat konuştuktan sonra ondan ayrıldım. Çatışmasının ne olduğunu belirlemeyi başarmıştık. Bu çatışmasının tümüyle çözümlenmesi için çalışmak üzere haftalık görüşmeler için mutabık kalmıştık.

Birkaç kez bir araya geldik. İkinci kereden sonra karısı beni çağırıp kocasına ne yaptığımı sordu. Ona göre kocası bahçede oturuyor, ısıkla bir şarkı çalıyor ve çiçekleriyle meşgul oluyordu. Bütün aile bir kargaşa halindeydi. Herkesin tek düşündüğü yaklaşan yaz tatili sebebiyle cenazeye kimin katılıp kimin katılamayacağıydı.

Şunu söylemekte ısrar eden sadece bendim: "Ölmeyecek!"

Yaz geldiğinde ona sordum: "Kontrol için gittiğinde hastanede sana tam olarak ne yapıyorlar?"

Cevabı: "Aslında hiç bir şey. Sadece nasıl hissettiğimi soruyorlar ve sonra ben yine kalkıyorum"

Ona gidip bir tomografi çektirmesini tavsiye ettim. "En azından ne hakkında konuştuğunu *bilecekler* ve sen de nerede olduğunu *bileceksin*".

Beyn tomografisi geçen hafta çekildi.

Sonuç neydi?

Bölümdekilerin tümünün kafası karışmıştı çünkü "kaza mahallinde" görülecek hiçbir şey yoktu!

"Pekala, bakalım elimizde ne var!" demiş radyolog. "Birdenbire yaşayacak çok daha fazla yıllarınız var. Ne tesadüf!"

"Fakat" diye devam etmiş radyolog ve eklemiş "tümör yarın yine büyüyebilir. O kadar da kendinizden emin olmayın". Bu 'askıda kalma halini' aşması için de ona yardımcı olabildim.

Yavaş yavaş Dr. Hamer'ın keşiflerinde bazı gerçeklerin bulunduğunu fark etti.

Harika değil mi?

Anlamadığım şey arkadaşımın sadece beyindeki bu glia birikimi dışında bedensel bir belirtisi, hasta bir organının olmaması. Eğer bunun bir açıklaması varsa, duymayı çok isterim. **

En iyi dileklerle,

L. Sch.

GNM Açıklaması: Dr. Hamer'a göre ilişkili organdaki belirtiler fark edilmeyebilir. Özellikle herhangi bir su tutulumu yoksa.

Orijinal Almanca belgenin İngilizce çevirisinden çevrilmiştir

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak: www.LearningGNM.com